

ת"פ 36310/11/16 - מדינת ישראל נגד רועי שושני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36310-11-16 מדינת ישראל נ' שושני
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רעות בר-טוב

המאשימה

נגד

רועי שושני
ע"י ב"כ עו"ד ירון גיגי

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם מואשם לפני בתקיפה חמורה של מר מ' (מ') א' (להלן - המתלון), באמצעות מוט מברזל (המכונה בכתב האישום - "לום"), באופן שגרם למתלון לפציעות ולחבלות חמורות בראשו ובחלקי גוף נוספים.
 2. הנאשם והמתלון הינם מנעולנים, שבתקופה הרלוואנטית לכתב האישום שרר ביניהם סכסוך על רקע עסקי-תחרותי. השניים הקימו, לצורך ניהול עסקיהם, אתרי אינטרנט, והמתלון סבר כי הנאשם העתיק תכנים מאתר האינטרנט שלו ופגע בפרנסתו. המתלון התקשר לנאשם - ביום 6.3.16 - ובשיחה טלפונית עמו הלין על העתקת התכנים הנ"ל, קילל את הנאשם ואף איים עליו; והכל כפי שעוד יפורט בהמשך (להלן - שיחת הטלפון).
 3. המתלון מתגורר בדירה בבניין ברח' ארלוזורוב 30, חולון (להלן - הבניין). אין מחלוקת כי ביום 14.3.16, בשעה 01:30 לערך, הגיע המתלון עם רכבו לבניין. המתלון החנה את הרכב בחניית הבניין והחל ללכת לכיוון הבניין. הנאשם, ששהה באותה העת במקום, קרא למתלון. המתלון ניגש לנאשם והשניים החלו לשוחח אודות הסכסוך העסקי האמור.
 4. על-פי האמור בעובדות כתב האישום, לאחר שיחה בת מספר דקות ביקש הנאשם מהמתלון שייכנס עמו לבניין סמוך, ושם המשיכו השניים בשיחה. לבסוף אמר המתלון לנאשם כי אין לו על מה לדבר עמו והחל ללכת.
- או אז תקף הנאשם את המתלון בכך שהוציא את מוט הברזל והיכה באמצעותו מספר מכות בראשו של המתלון, עד שהלה נשכב על הרצפה כשהוא מדמם, והמשיך להכות את המתלון בידו וברגלו.
- הנאשם נכנס לרכבו והמתלון התרומם על מנת לראות את מספר הרכב, להתקשר למשטרה ולחסום את

הנאשם. בתגובה אמר לו הנאשם שיזהר מלהתקשר למשטרה. בעוד המתלון עומד על הכביש נסע הנאשם לעברו ודרס אותו בכך שפגע באמצעות הרכב בשוק רגל שמאל של המתלון וגרם לו ליפול ארצה. הנאשם, שראה את המתלון נופל, לא יצא לסייע למתלון אלא נמלט עם רכבו מהמקום.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלון חבלות של ממש, לרבות: דימומים וחתכים בראש ובמצח, שהצריכו טיפול רפואי והדבקה; נפחיות; רגישות ביד ובכף יד שמאל, שהצריכו חבישה; נפוחות ורגישות על גבי אמת שמאל; וכן כמה סימני המטומה, אחד מהם בירך שמאל.

5. הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובעבירה של פגיעה כשהעברין מזוין, לפי הוראות סעיף 335(א)(1) יחד עם סעיף 334 לחוק העונשין.

6. בתשובתו לאישום - ועוד יותר מכך בעדותו לפני - לא כפר הנאשם במסגרת האירוע המתוארת בכתב האישום. כאמור בפסקה 3 דלעיל, הלכה למעשה אין כל מחלוקת אודות מועד ומיקום המפגש שבמהלכו נפגע המתלון. הנאשם אף אינו מכחיש כי פגע במתלון, אלא שטענתו היא כי מדובר היה בהגנה עצמית.

בתשובה לאישום מטעם הנאשם נטען, כי הפגישה באירוע מושא כתב האישום קרתה "באקראי, בחולון. השניים החלו משוחחים אודות הסכסוך בינו איום המתלון על הנאשם שבוע קודם לכן (הכוונה לשיחת הטלפון - ש.א.)". בהמשך, כך לטענת ההגנה, "החל המתלון להתלהם תוך שנצמד לנאשם. מיד לאחר מכן חבט המתלון באזור מפתח הלב של הנאשם, שלף חפץ חד, הניף אותו וניסה לדקור את הנאשם. אז, הנאשם התכופף, הרים מוט ברזל (שהיה מונח ברחוב) והלם בו עד שנקרתה לו ההזדמנות לנוס לרכבו, וכך עשה" (ר' בסעיף 2 לתשובת הנאשם לאישום וכן בסיכומי ב"כ הנאשם בפרוטוקול, עמ' 63 שורה 7)^[1].

ב. שיחת הטלפון שערך המתלון עם הנאשם:

7. הן בתשובה לאישום והן במהלך המשפט הדגישה ההגנה מאוד את תוכן שיחת הטלפון. בגין שיחת הטלפון, שהוקלטה לפחות בחלקה העיקרי על-ידי הנאשם, הגיש הנאשם תלונה במשטרה. בשלב מאוחר יותר גם הוגש, עקב תלונה זו, כתב אישום נגד המתלון, בו הואשם המתלון בעבירת איומים (ת.פ. 52374-11-16 מדינת ישראל נ' איס; ר' נ/9).

8. הנאשם מסר לידי חוקרי המשטרה את הקלטת שיחת הטלפון (ר' המזכר נ/3 והדיסק נ/1), והשוטרת גלית עברון ערכה תמליל של השיחה (ר' נ/2). כעולה מההקלטה ומתמלילה, מדובר בשיחה טעונה, שבמהלכה קילל המתלון את הנאשם קללות נמרצות ואף השמיע כלפיו איומים חמורים.

9. המתלון החל את שיחת הטלפון בפניה לנאשם: "רועי יא בן זונה, אני אזין את אמא שלך...". בהמשך הלן המתלון על כך שהנאשם העתיק תכנים מאתר האינטרנט שלו, ובמיוחד הדגיש את העתקת חותמת "יצאת צדיק", אך הנאשם הכחיש את העתקת החותמת וטען שעיצב אותה באמצעות גרפיקאית.

המתלון דרש מהנאשם להיות "גבר" ולא "סמרטוט", להפסיק להסתתר ולבוא ולהיפגש עמו. בין השאר אמר המתלון לנאשם, תוך שציין שלא יעזור לנאשם אם יקליט אותו, "אני לא מבין מה אתה רוצה, שאני אפגוש

אותך באקראי ואני אשבור לך את העצמות או שאתה רוצה להיפגש ולדבר כמו גבר, מה שתרצה אחי, למה מי שפוגע לי בפרנסה זה מה שיקרה לך אחי, אני לא מפחד ממך אח שלי, אני באמת לא מפחד ממך אז בוא תחליט או שאתה רוצה לשבת כמו גבר ולסגור את העניין הזה כמו שני גברים או שאתה רוצה להתנהג כמו סמרטוט" (ר' נ/2, עמ' 2). בהמשך הוסיף המתלון ואמר לנאשם: "חבל שאתה תצבור לך שונאים בחיים, זה לא טוב לצבור שונאים בחיים אחי, תאמין לי גם בעיניים של אנשים יכול לקרות לך משהו, אז אני מסביר לך, בוא ניפגש, אתה מכיר אותי, לא טיפוס אלים, אחי, בוא ניפגש בארבע עיניים, תהיה גבר" (שם, עמ' 3).

10. כך התנהלה לה שיחת הטלפון, הגם שלא כל תוכנה הוא קללות או איומים. כך, למשל, המתלון פנה גם למצפון של הנאשם, לאחר שהלה הכחיש כי פגע בפרנסת המתלון, באומרו: "אתה יודע מה, אתה והמצפון שלך אחי, אני מבחינתי אומר לך שאתה פוגע בי, פוגע לי בפרנסה של הילדים שלי, ומזה תמשיך הלאה, תיקח את זה לאן שאתה רוצה אחי". עם זאת, בהמשך הוסיף המתלון ואמר כי ייכנס ל"מלחמה" עם הנאשם "גם אם אני צריך לשבת בבית סוהר" (נ/2, עמ' 6).

לקראת סוף השיחה, לאחר שהנאשם חזר ואמר למתלון שאין לו דבר נגדו הציע המתלון שהשניים יפנו ל"בורר" ומה שהוא יחליט יחייב את שניהם. הנאשם דחה את ההצעה, אמר למתלון שהוא אוהב אותו והתעקש כי לא פגע בו. לכך השיב המתלון כי אדם שאוהב אינו מתנהג כפי שהנאשם התנהג ובהמשך הוסיף: "רועי אתה רוצה להמשיך לחיות ככה, אין בעיה תמשיך לחיות ככה, אתה רוצה להמשיך לחיות ככה, הכל בסדר תחיה ככה אחי כל טוב, אני יותר לא ידבר איתך" (שם, עמ' 7).

ג. עיקר פרשת התביעה:

11. נוכח גדר המחלוקת המצומצם העיד לפניי, מטעם המאשימה, המתלון בלבד. כמו כן הוגש בהסכמה תיק מוצגים, הכולל מוצגים הן מטעם המאשימה והן מטעם ההגנה.

(1) עיקר עדות המתלון:

12. בעדותו לפניי תיאר המתלון את השתלשלות העניינים, כתיאורה בעובדות כתב האישום (ר' בפסקה 4 דלעיל). המתלון סיפר כי הוא הגיע לביתו בשעה המאוחרת המדוברת (01:30) משום שחזר מעבודה. לדבריו, הוא החנה את רכבו בחניית הבניין, לקח את הציוד שלו, אך כשהתקרב לדלת הכניסה לבניין שמע מישהו קורא לו "מ", "מ". המתלון לא ראה בהתחלה מי הקורא, אבל אחר כך הבחין במתלון ויצא אליו. השניים התחילו לדבר, גשם החל לטפטף והנאשם ביקש מהמתלון להיכנס מתחת לבניין סמוך (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 19 ואילך).

13. לדברי המתלון, הנאשם שאל אותו כיצד ניתן לפתור את הסכסוך. המתלון השיב לו שיוריד את מה שהעתיק ממנו מהאתר ופנה ללכת. או אז הוציא הנאשם אלה מתקפלת מברזל והחל להכות במתלון בראשו; וכדברי המתלון:

ת. ...הוא פתח לי הראש בשלוש[ה] מקומות שאחד זה פה (מצביע על הגולגולת), זה היה בגזע המוח, אחד פה (מצביע על החלק העליון של הראש), ואחד פה (מצביע על החלק העליון של המצח). עד היום אפשר לראות את הצלקת.

ש. אם אתה יכול בכל זאת לתאר לי היכן הוא הכה אותך.

ת. הוא הכה אותי, הוא נתן לי מכה בראש. בהתחלה הייתי המום, אמרתי לו רועי מה אתה עושה, ואז ראיתי שיורד לי דם. הוא נכנס לאיזושהי התקפת אמוק. לא ידעתי מה קורה איתי. הוא המשיך להכות בי שלוש ארבע פעמים, כאשר נפתח לי הראש נשכבתי על הכביש. הייתי עם כחולים בידיים ונקע ביד. כשנשכבתי על הכביש, הוא הלך לאוטו ואני יכול להגיד לך שזה נמשך דקה לפחות כל האירוע הזה. זה היו מכות נמרצות. נשכבתי על הכביש על מנת שיבוא איזה אוטו שיעצור ויראו, שמישהו יעזור לי. הוא עלה לי עם האוטו על הרגל, הוא דרס אותי עם האוטו והמשיך לנסוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 10 ואילך).

14. בהמשך הוסיף המתלון ותיאר:

זה קרה ליד האוטו שלו. הוא חנה ממש ליד הבית שלי. נכנסנו לכניסה, יצאנו, הרכב שלו היה בסמוך. הוא נכנס לאוטו ונסע. לא היה אכפת לו שאני על הרצפה ולא משנה שהוא יהרוג אותי, הוא המשיך לנסוע, הוא היה בהתקפת אמוק. המזל שלי שהראש שלי לא היה שם כי הוא היה עולה לי על הראש. אני חייב לציין איזה משהו. אני לא יודע אם זה קשור או לא קשור. איך אירוע כזה חמור, ועוד מעט הוא יוציא פה הקלטות, הבחור בר[ח] למשטרה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 27 ואילך).

15. המתלון תיאר עוד כיצד, לאחר האירוע, הוא עלה לדירתו, כשהוא משאיר אחריו כתמי דם, ואשתו הזעיקה משטרה. המתלון סיפר כי הובהל באמבולנס לבית החולים ופצעיו טופלו בהדבקה ובחבישה. לדבריו, האירוע הוכר לו כתאונת עבודה - משום שעובר לאירוע הוא חזר מעבודה - והוא שהה בשלושה חודשי מחלה.

16. המתלון נחקר על-ידי ב"כ הנאשם בחקירה נגדית נמרצת, מקיפה ואף ארכנית. החקירה התמשכה שעות ארוכות ובמסגרתה נשאל המתלון, שוב ושוב, הן על נסיבות שיחת הטלפון והן על האירוע מושא כתב האישום. ב"כ הנאשם אף הטיח במתלון שהוא עברין אשר תקף את הנאשם ומשקר בעניין זה. חרף זאת, המתלון דבק בגרסתו ועמד עליה.

17. המתלון אמנם לא שש להשיב על שאלות הנוגעות לשיחת הטלפון - שבגינה כזכור הוא-עצמו עומד לדין - אף לאחר שב"כ המאשימה הבהירה שדבריו בעדותו לפני לא ישמשו נגדו במשפטו (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 25), וגם הוסיף: "אני עדיין בטראומה מהאירוע ולא יוצא לעבודות בלילה. אני סובל מכאבי ראש. והכי חשוב, שהיה חסר מילימטר שהבחור הזה, הילדים שלי היו נשארים בלי אבא או עם אבא נכה" (שם, עמ' 10 שורה 22 ואילך). יחד עם זאת, בסופו של דבר השיב המתלון לכל השאלות (שם, בעמ' 12 ואילך).

18. באשר למועד שיחת הטלפון טען המתלון כי היא נעשתה חודשיים לפני האירוע מושא כתב האישום, או חודש לפני כן, אך לא יום יומיים לפני כן כפי שטען הנאשם. המתלון טען, כי הנאשם לא הקליט את מלוא השיחה, שתוכנה היה "סוג של איומים בעצבים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 21).

19. המתלון אישר כי בזמן השיחה הוא סבר שהנאשם מקליט אותו, אך הוסיף שהנאשם "משך אותי בדיבור" והדגיש כי סיום השיחה היה בטון חברי דווקא; וכדברי המתלון:

ש. ידעת שהוא מקליט אותך, נכון?

ת. זה הטיפשות, שתוך כדי גם כשידעתי שהוא מקליט אותי עדיין המשכתי להגיד, כי הוא גרם לי לכל-כך הרבה נזק בחצי שנה הזו. אבל גם ידעתי להתנצל בסוף השיחה ואת זה הוא לא הקליט. סוג של עצבים כמו שאתה רואה מישהו חותך אותך בכביש ואומר לו "יא מניאק" אבל זה רחוק מלפגוע בבנאדם (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 26 ואילך).

20. המתלונן נשאל שוב ושוב על תוכן דבריו בשיחת הטלפון. המתלונן אישר כי באותה השיחה הוא התקשר לנאשם לא מהטלפון שלו אלא מטלפון של אדם אחר. המתלונן גם הודה בתוכן השיחה, כמשתקף בהקלטתה על-ידי הנאשם, אך הוסיף והסביר: "הייתי בסערת רגשות ואמרתי דברים שאני מתבייש בהם. אם אני צריך לשלם אני אשלם, אני מודה שעשיתי טעות" (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 30).

המתלונן אישר, כעולה מדבריו בשיחת הטלפון, כי הוא אמנם רצה להיפגש עם הנאשם, אך הדגיש כי האירוע מושא כתב האישום אירע כאשר הנאשם חיכה לו (למתלונן) מתחת לביתו, ולא להיפך; והוסיף כי טענת הנאשם שהוא (המתלונן) תקף אותו היא אבסורדית שכן הוא נחבל קשות ואילו על הנאשם לא נמצאה אפילו שריטה.

21. המתלונן דחה באופן ספציפי את טענות ההגנה, שלפיהן הוא (המתלונן) קשור למשפחת פשע, וכי כוונתו בהצעתו לנאשם לפנות לבורר היתה לפנות לגורמי עולם תחתון. המתלונן גם הכחיש, קטגורית, כי הוא העביר לנאשם מסרים באמצעות צדדים שלישיים (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 8; עמ' 17). עוד ציין המתלונן, מספר פעמים, את העובדה שהנאשם נמלט לאחר האירוע ולא התייצב במשטרה במשך יום שלם (שם, למשל בעמ' 25 שורה 23; עמ' 32 שורה 27). לבסוף, המתלונן שב והכחיש את טענת ההגנה שלפיה במהלך האירוע הוא תקף או ניסה לתקוף את הנאשם בצורה כלשהי, בין במכה באזור מפתח הלב ובין בניסיון לדקור את הנאשם עם סכין או מברג (שם, במיוחד בעמ' 43-40).

22. ב"כ הנאשם חקר את המתלונן ארוכות על דברים שונים המופיעים בגרסתו במשטרה. יחד עם זאת, לא נתבקשה מטעם ההגנה הגשת הודעות עצמן וממילא לא הוצגה בבית המשפט כל סתירה מהותית בין גרסת המתלונן בהודעותיו שנגבו במשטרה לבין גרסתו בעדותו לפניי (ר' גם בהחלטת בית המשפט בפרוטוקול, עמ' 34-35). יש לציין עם זאת, כי המתלונן אישר שבהודעתו במשטרה הוא סיפר על מצלמות ברחוב וביקש שהמשטרה תפעל למצוא אותן (שם, עמ' 24 שורה 29 ואילך), וכן שניסה לצלם את רכבו של הנאשם, לדבריו כדי שיהיו לו ראיות לאירוע (שם, עמ' 36 שורה 29 ואילך).

(2) עיקר מוצגי המאשימה:

23. במסגרת תיק המוצגים הוגשו מספר מוצגים מטעם המאשימה ובהם צילומים, שצולמו בסמוך לאירוע, המתעדים את החבלות וכתמי הדם שנגרמו למתלונן (ר' ת/1 ות/2), וכן תיעוד רפואי רלוואנטי (ר' ת/4 ות/5). מוצגים אלה מבססים את האמור בעובדות כתב האישום, בכל הקשור לפציעות ולחבלות שנגרמו למתלונן (ר' בפסקה 4 דלעיל).

24. כמו כן הוגשו, במסגרת תיק המוצגים, דו"ח הפעולה של הסייר שהגיע לזירה בשעה 01:50,

דהיינו לאחר תום האירוע (ת/6); דו"ח פעולה בדבר אי-איתור מצלמות בבניינים הרלוואנטיים (ת/7); ההודעה שנגבתה מהנאשם במשטרה, ביום 14.3.16 החל בשעה 19:05 (ת/9); ודו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלונן ביום 16.3.16 (ת/8).

(א) עיקר הודעת הנאשם במשטרה (ת/9):

25. בתחילת חקירת הנאשם - שהחלה כאמור בשעה 19:05, לאחר שהנאשם הגיע למשטרה - הנאשם ביקש להתייעץ עם בא-כוחו ולאחר מכן השיב כלהלן:

ת. מ' בא לדקור אותי אז תפסתי ברזל שהיה ליד מונח שם והגנתי על עצמי.

ש. מי זה מ' ומה הקשר ביניכם?

ת. מ' הוא מנעולן, שנינו מפרסמים באינטרנט, אני גם מנעולן. לפני שבוע וחצי הוא התקשר ואיים עליי שישבור לי את הראש והידיים, שלא כדאי לי שאני אפול לו לידיים ושאין לי לאן לברוח.

ש. למה?

ת. יש הרבה אנשים ששמים באתר שלהם בפרסום את הביטוח "יצאת צדיק" ואני גם שמתי על המשפט, והוא לא רוצה שאני [א]שים את המשפט הזה. יש כ"כ הרבה אנשים שעושים את זה, מה יש לך איתי, ריבוננו של עולם, יש עוד הרבה. אני גם התלוננתי עליו בראשון לפני שבוע וחצי ויש לי הקלטה שבו הוא מאיים עליי וכל מה שהוא אומר לי שיעשה לי... (ת/9, שורה 2 ואילך).

26. באשר לאירוע עצמו הוסיף הנאשם וסיפר כלהלן:

ש. מה היה אתמול בלילה?

ת. אני שבוע לא יוצא מהבית. ביום שהגשתי את התלונה, יום לפני זה, זה היה האיום האחרון שהוא יראה אותי הוא ישבור לי את הידיים והראש והוא גם אמר לי בוא נלך לבורר. אתמול יצאתי להתאוויר בערב, בשעה 20:00-22:00 לבד, סתם נסעתי לאזור רעננה דו[ן]ך שמתי שירים סתם, רציתי ל[ה]תאוויר, יש לי מאזדה 3 צבע לבן פנינה של אשתי. ואז נסעתי לכיכר ויצמן בחולון, רצ[י]תי לשתות משהו חיפשתי חניה, הסתובבתי ברחוב ופתאום ראיתי את מ' נכנס לחניה שלו עם האוטו.

ש. ידעת איפה הוא גר?

ת. לא ידעתי בוודאות איפה הוא גר, אני יודע בחולון.

ש. אז פוקס יצא ככה?

ת. כן. החניתי את האוטו, יצאתי החוצה, הדלקתי סיגריה ואז הוא בדיוק עובר.
קראתי לו מ', חשבתי שזה סימן שאפשר לעשות שלום, קראתי מ', הוא אמר מי זה, אמרתי רועי. הוא אמר לי, מה גבר? (ת/9, שורה 36 ואילך).

ובהמשך:

ת. ...אני יודע שהוא מנפנף שהוא במשפחה של מוסלי ואני מכיר את זה מהטלוויזיה, אני מפחד.

ש. מפחד אבל באת לדבר איתו בלילה לבד בסמטה?

ת. ...כשקם אליו במהירות ממש עד הפנים ונתן לי פצצה לאזור מפתח הלב ואז הכניס את היד מהכיס האחורי כיס ימין הוציא משהו, לא ראיתי או סכין או מברג, ואז התקרב אליי, והיד מתקרבת אליי, מזל שלי יש[ר] לקחתי חתיכת ברזל שהיתה שם והדפתי אותו.

ש. מה זה הדפת אותו?

ת. כשהוא בא אליי עם היד נתתי לו ביד.

ש. מכה אחת נתת לו?

ת. התחלתי להדוף אותו, הוא נתן לי מכה אחת, מכה מכה, ואז הוציא משהו ובא לדקור אותי ואני ישר התכופפתי, לקחתי ברזל שהיה על הרצפה, ונתתי לו מכה, ככה כמה מכות. הוא ניסה להמשיך לתקוף אותי.

ש. לא תוקף אותך?

ת. הוא ניסה לתקוף אותי, אני ממשיך לתת לו מכות עם הברזל, הוא מנסה לחפש את הסכין על הרצפה.

ש. נאמרים דברים בזמן הזה?

ת. לא זוכר. ואז כשהוא חיפש משהו על הרצפה, בעמידה ואמר לי חכה, אני [ב]הליכה מהירה לכיוון האוטו שלי נכנסתי, הנעתי מהר ורציתי לברוח ממנו. התחלתי ליסוע, הוא עומד מול האוטו דופק לי באוטו, אז אני שם גז ברקס, ורוצה לעצור אותי מליסוע, ותוך כדי גז ברקס והוא תוך כדי זז כשהיה בצד אני נסעתי וברחתי.

ש. ראית שפגעת בו בבריחה עם הרכב?

ת. לא פגעתי בו. לא הי[ה] ולא קרה לו כלום מהאוטו (ת/9, שורה 58 ואילך).

27. הנאשם נשאל מה הוא עשה לאחר האירוע והשיב כי נסע לאביו ואמר לו שהוא חושש ללכת למשטרה (ת/9, שורה 84). החוקרת הביעה פליאה על דברי הנאשם, שמהם עולה שהנאשם לא חשש להגיש תלונה על תוכן שיחת הטלפון אבל כן חשש להגיע למשטרה בגין האירוע דנא (ת/9, שורה 87), ובהמשך שאלה את הנאשם כלהלן:

ש. אתה כפי שאתה מתאר לי את המצב מאוים מפחד פחד מוות מהבנאדם, לא ישן ולא אוכל ולא יוצא מהבית, נוסע להתאווורות באמצע הלילה, מגיע לבית שלו, קורא לו, אתה [לא] מפחד ממנו, [לא] בורח ממנו, מדבר איתו, מטיח בו א' ב', אתה עשית ככה וככה, ואז מאיים בתביעה. כשהוא בא ללכת, אתה תוקף אותו בצורה שהוא מאושפז עם תפרים בביה"ח ואתה בורח, עוזב אותו ולא מתלונן, אתה זה שכ"כ מאוים?

ת. אני כשברחתי ישר נסעתי לאבא שלי, אני עובדתית תקפתי אותו אחרי שהוא תקף אותי ראשון...

ש. נגיד שהוא תקף אותך ראשון וחבט בך, אתה גרמת לו לכאלה חבלות שהוא אושפז וטופל בביה"ח?

ת. צר לי שהגיע למצב הזה, אבל ברגע שהבנאדם הוציא עליי סכין או מברג, אני ראיתי משהו ביד, ארוך חד ומברזל או סכין, מה אני אמור לעשות. אבא שלי הרגיע אותי ואמר לי לא לפחד. נלך למשטרה זו מדינת חוק.

ש. אבל עדיין לא באת עד שחיפשו אותך?

ת. ברגע שאבא שלי אמר לי, באתי. אני הייתי בא, בכל זאת הייתי צריך להוריד את הסטרס הזה (ת/9, שורה 90 ואילך).

(ב) עיקר דו"ח העימות בין המתלונן לבין הנאשם (ת/8):

28. במסגרת העימות חזרו שני הצדדים - המתלונן מזה והנאשם מזה - על גרסאותיהם לאירוע. יחד עם זאת, מן הראוי להביא כאן את הדברים הבאים, הכוללים גם "הערות חוקר" של השוטרת גלית עברון (אשר ערכה את העימות):

ש. (לרועי) ראית את החבלות שגרמת למ', מה יש לך לומר על כך?

ת. אני הדפתי אותו אני לא היכיתי אותו.

ש. מה זה "הדפתי אותו", היה לך ברזל ביד, איך הדפת אותו?

ת. איך שהוא נתן לי את המכה ובא להוציא את הסכין, אני התכופתי ולקחתי את הברזל והדפתי אותו (ה"ח: החשוד מראה כי הוא תופס ביד אחת את הברזל

ומכה בו כשהוא מפנה את פניו הצדה, ג.ע.) (ת/8, שורה 64 ואילך).

ובהמשך:

- ש. (לרועי) אתה טוען שחייך היו בסכנה, איך תסביר את זה שאתה בריא ושלם],
ללא כל פגיעה, ולמ' חבלות בכל גופו?
- ת. הוא בא לדקור אותי אני הדפתי אותו, אם היתה לי חבלה אז היה לי חור בגוף.
- ש. (לרועי) אני עדיין לא מצליחה להבין איך הדפת אותו עם המוט ברזל? איך הודפים עם מוט ברזל ויש לו חבלות בכל הגוף, תסביר לי?
- ת. להרחיק אותו ממני (ה"ח: החשוד מדגים ושוב עושה תנועה עם היד של מכה כשהראש לצד, ג.ע.).
- ש. (לרועי) למה אתה מראה שאתה "הודף" את מ' כשהראש שלך נוטה הצידה ולא מסתכל עליו?
- ת. תשמעי, זה עניין של שניות בודדות, זה כל כך משהו (ת/8, שורה 124 ואילך).

ד. עיקר פרשת ההגנה:

29. מטעם ההגנה העידו לפני הנאשם ואביו. בנוסף, במסגרת תיק המוצגים הוגשו, כאמור, גם מוצגים מטעם ההגנה.

(1) עיקר עדות הנאשם:

30. בתחילת חקירתו הראשית של הנאשם ביקש ב"כ הנאשם להגיש גם את ההודעה שמסר הנאשם ביום 7.3.16 במסגרת תלונתו על שיחת הטלפון (ההודעה הוגשה וסומנה נ/8). בהודעה זו מסר הנאשם כי שיחת הטלפון היתה יום קודם לכן (ביום 6.3.16), והוסיף כי גם חודשיים לפני כן טלפן אליו המתלונן ואיים עליו.

31. בחקירתו הראשית סיפר הנאשם על נסיבותיו האישיות, על משפחתו, על היכרותו עם המתלונן ועל התלונה שהגיש נגד המתלונן במסגרת שיחת הטלפון. הנאשם טען, כי לאחר שיחת הטלפון "לא יצאתי מהבית, פחדתי. לא יצאתי לשום מקום. ממש בקטנה, אם הייתי יוצא, משתדל לא... לא רציתי להיתקל בו בטעות. הוא אמר לי שהוא יתפוס אותי באקראי, שישבור לי את העצמות" (ר' בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 33 ואילך).

בעדותו לפני לא הזכיר הנאשם נסיעה לאזור רעננה וסיפר כי עובר לאירוע ביקש לצאת לאזור הבילוי בכיכר ויצמן בחולון. לטענת הנאשם, הוא לא ידע היכן המתלונן גר ולדבריו רק באקראי, כשהחנה את רכבו, שמע את המתלונן "עם האוטו שלו, נכנס לתוך בניין ואני רואה שהוא גם ראה אותי" (שם, עמ' 46 שורה 10).

32. את האירוע עצמו תיאר הנאשם כלהלן:

עמוד 9

אמרתי לו מ' פניי לשלום. אמרתי עוד פעם מ' פניי לשלום. פחדתי באותו רגע, באמת ממש פחדתי. הוא כשנפגשנו, הראיתי לו את הפלאפון, עם מנעולנים אחרים, שיש להם כל מיני מבצעים באתר, שאין לו פטנט על זה, שזה לא משהו בלעדי, שהוא לא תכנית טלוויזיה. אמרתי לו למה אתה בא עליי דווקא? מה אתה רוצה ממני? אתה מאיים עליי...

הוא דיבר איתי בטלפון בוא נלך לבורר. אמרתי לו איזה בורר, מה אנחנו עבריינים? חוץ מסדרת טלוויזיה אני לא יודע מה זה בורר. כשאמרתי לו שאני רוצה לתבוע אותו, ושיפסיק להעתיק לי תכנים, יצאנו החוצה, הוא נשען על הרכב בדיוק מול המבואה של אותו בניין שנכנסנו אליו ומשם הידיים משולבות בצורה כזו על הרכב (מדגים על הקיר) ואיך שיצאתי הוא אמר לי "אז אתה רוצה לתבוע אותי". הוא יצא עליי ככה ונתן לי פצצה מאוד חזקה. באותו רגע, אני לא יכול לתאר את ההרגשה, כאילו, זה... זה הרגשה ש... שזהו. משום מקום. הוא קם עליי ככה ונותן לי את הפצצה, הוציא סכין, בא לדקור אותי. מפה, המזל שלי שהיה שם ברצפה חתיכת ברזל, התכופפתי, הרמתי והדפתי אותו. גם במכה שהדפתי אותו תסתכל תראה יש לו פגיעה ביד, עד שעף לו הסכין או מברג או משהו חד, זה היה שפיץ חד, אני לא יכול להגיד בוודאות שזה היה סכין או מברג, אני לא יכול לדעת מה זה, אבל גם מברג יכול להרוג. בזמן ההליכה וכשעף לו הסכין או המברג הוא הלך לחפש אותו, אני בזמן הזה הולך לאוטו ורוצה לברוח, רוצה לנסוע, לא רוצה להיות שם. אני רק רוצה ללכת משם. אני נכנס לאוטו, מניע, מתחיל לנסוע והוא נעמד לי מול האוטו, הוא מולי, הוא לא זז, דופק לי על האוטו, הוא לא זז, עד שהוא מגיע לצד לאזור החלון, דופק לי גם, אני נותן גז ובורח (ר' בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 17 ואילך).

33. בחקירתו הנגדית שב הנאשם והכחיש כי ידע היכן המתלונן מתגורר, וטען כי ידע רק שהמתלונן תושב העיר חולון. ב"כ המאשימה עימתה את הנאשם עם דבריו בהודעתו, שם מסר כי עובר לאירוע "ראיתי את מ' נכנס לחניה שלו עם האוטו" (לציטוט ר' בפסקה 26 דלעיל), אך הנאשם טען כי רק הסיק את הדברים מכך שהמתלונן נכנס לחנייה תוך פתיחת השער של החנייה (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 26).

הנאשם טען כי באותה העת פחד "פחד מוות" מהמתלונן, אך בד בבד אישר כי הוא זה שקרא למתלונן והסביר זאת בכך ש"הפחד שתפס אותי מאותו מקום, כאילו כיבו אותי" (שם, עמ' 48 שורה 9). הנאשם שב על טענתו כי המתלונן נתן לו "פצצה", אותה תיאר כעוצמתית מאוד, אך אישר כי לא נותר בגופו כל סימן ממנה (שם, עמ' 49 שורה 8).

34. הנאשם התבקש להסביר מה היתה כוונתו בדבריו, בהודעתו במשטרה, אודות "חתיכת ברזל" שמצא לדבריו במקום, והשיב כלהלן:

ת. היה שם כמו מוט ברזל כזה על הרצפה.

ש. מה זה מוט ברזל? תתאר.

ת. כמו מה ש... כמו של... אין לי דרך לתאר את זה, סתם חתיכת ברזל שם. איך אני אסביר לך? חתיכת ברזל, לא יודע לתאר לך אותה.

- ש. זה עבה, זה דק?
- ת. זה לא היה עבה, משהו דק, אולי כזה (מדגים את הרוחב של דוכן העדים).
- ש. כשאתה אומר שהדפת אותו, למה הכוונה?
- ת. מרחיק אותו ממני, רוצה להעיף ממנו את הסכין.
- ש. למה היית צריך חתיכת ברזל כדי להדוף אותו?
- ת. זה יצא בשיא הרגע, שיא כל האמוציות, שיא כל הסכנה, הלוואי שלא הייתי יוצא מהבית (ר' בפרוטוקול, עמ' 50 שורה 22 ואילך).
35. עוד נחקר הנאשם על דבריו בהודעתו במשטרה, שלפיהם הוא המשיך להכות במתלונן גם כשהלה היה על הרצפה ("אני ממשיך לתת לו מכות עם הברזל, הוא מנסה לחפש את הסכין על הרצפה...") - לציטוט ר' בפסקה 26 דלעיל, והשיב כלהלן:
- ת. אני ראיתי את השורה הזאת דרך אגב, אני קראתי את זה, וזה לא נראה טוב. זה נראה ככה איך שזה משתמע שם שכאילו הוא על הרצפה וחס ושלוש אני ממשיך להכות אותו.
- ש. זה לא קרה?
- ת. לא קרה מעולם שהוא על הרצפה והכיתי אותו. כשרואים את זה שם, זה מצמרר. אני נותן שירות ישר לכל הלקוחות שלי. יש דברים ויש דברים. הוא היה על הרצפה וחפץ סכין. לא באתי והרבצתי לו על הרצפה. גם ככה אני מואשם פה סתם לדעתי. אין לי מה להוסיף (ר' בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 22 ואילך).
36. עוד נחקר הנאשם, נוכח טענתו כי "הדף" את המתלונן, על כך שהמתלונן נפגע בראשו; כלהלן:
- ש. הדפת אותו בראש?
- ת. אני רציתי להרחיק אותו ממני, אם הוא קיבל לראש, מחילה, לא בכוונה.
- ש. אני מבקשת להציג לך את ת/1 ג'. אלה תמונות שצולמו זמן קצר לאחר האירוע בתחנת המשטרה, את החתך שיש למתלונן בין היתר במצח. איך אתה מסביר את החתך הזה? יש לך הסבר לזה?
- ת. זה לא משהו שרציתי שיקרה.
- ש. אבל זה בראש. תאשר לי שאתה רואה חתך בראש.
- ת. אני מאשר לך שאני רואה חתך בראש. אני לא אומר שזה משהו שאני לא רואה

(ר' בפרוטוקול, עמ' 52 שורה 17).

37. לבסוף נשאל הנאשם, על-ידי ב"כ המאשימה, אודות הימלטותו לאחר האירוע. ואולם הנאשם, בתשובותיו, הכחיש כי נמלט מהמשטרה וטען: **"ברחתי ממ', לא מהמשטרה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 52 שורה 32).

(2) עיקר עדות אביו של הנאשם:

38. מר רוני שושני, אביו של הנאשם, מסר הודעה במשטרה ביום 10.4.16, דהיינו כמעט חודש לאחר האירוע מושא כתב האישום. ההודעה הוגשה חלף החקירה הראשית (סומנה נ/10), ובה מסר האב: **"לפני בערך 3 שבועות הגיע אליי רועי, הביתה אליי, בין השעות 02:00 - 03:00 היה נסער כולו ומפוחד כולו"** (נ/10, שורה 2). לדברי האב, הוא שאל את הנאשם מה קרה והנאשם מסר לו את גרסתו לאירוע, הגם שלא דיבר במפורש על שימוש בחפץ מברזל; וכדבריו: **"הוא אמר לי שהוא הרים משהו מהרצפה והרביץ בחזרה לבחור, הוא הדף אותו"** (נ/10, שורה 5).

39. בחקירתו הנגדית אישר האב כי הדברים שסיפר הינם דברים ששמע מהנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 55 שורה 33). האב הדגיש, פעמיים, כי הפגישה בין בנו (הנאשם) לבין המתלונן היתה **"באקראי"** (שם, שורה 10 ושורה 25). האב נשאל מדוע הנאשם לא הלך למשטרה מיד, בפרט נוכח גרסתו כי הוא זה שהותקף, והאב השיב: **"הבן שלי חשב שהבחור הזה ממשפחת פשע"** (שם, עמ' 56 שורה 18). האב אישר כי לא ראה חבלות כלשהן על הנאשם (שם, שורה 32).

(2) עיקר מוצגי הגנה:

40. למרבית מוצגי ההגנה כבר התייחסנו במהלך סקירת הראיות דלעיל. עוד יש לציין כאן, כי מטעם ההגנה הוגשו גם מספר מוצגים (מפה ותצלומים), שנועדו להראות כי המרחק הפיזי בין כיכר ויצמן (אליו טען הנאשם שנסע באותו הערב) לבין בניין מגוריו של המתלונן הינו קצר, כאשר בין שני האזורים קיים מעבר להולכי רגל (ר' המוצגים נ/5, נ/6 ונ/7).

ה. דין והכרעה:

41. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - המתלונן מטעם המאשימה והנאשם ואביו מטעם ההגנה - והתרשמתי מעדויותיהם, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים (בעל-פה ובתוספת הפניות בכתב), אני מעדיף, באופן חד משמעי, את גרסת המתלונן על-פני גרסת הנאשם.

42. לא מדובר בהכרעה המבוססת על התרשמות מן העדויות גרידא, אלא בהכרעה המבוססת על מכלול של שיקולים, שעוד יפורטו בהמשך. יחד עם זאת, במישור ההתרשמות מהעדויות יש להדגיש כי המתלונן נחקר לפניי - כפי שכבר צוין לעיל - בחקירה נגדית ממושכת, מקיפה ונמרצת, אולי אף נמרצת מדי (ר' בהקשר זה הערת בית המשפט בהחלטה שבעמ' 34 לפרוטוקול). חקירה זו אפשרה לבית

המשפט התרשמות ממושכת מהמתלון, שנוכח היקף החקירה גם איבד את סבלנותו מספר פעמים. והנה, המתלון עמד על גרסתו חרף שאלות נוקבות והטחת האשמות על-ידי ב"כ הנאשם, הסביר היטב את פרטי האירוע, וניכר היה כי הוא מוסר גרסת אמת.

43. זאת ועוד. גרסת המתלון אינה עומדת בבדידותה אלא היא נתמכת, בהיבטים רבים שלה, במקורות ראיתיים מגוונים: הן בתיעוד הרפואי, הן בהיגיון הדברים והשכל הישר בהתחשב במכלול הנסיבות, והן בדברים שאמר הנאשם עצמו.

להבדיל, גרסת הנאשם התאפיינה בהתחמקות משאלות קשות ובטענה לצירופי מקרים אקראיים, שהצטברותם יחדיו באירוע אחד הינה בלתי סבירה בעליל. לגרסת הנאשם - במקרה הוא הגיע אל בניין מגוריו של המתלון; במקרה הוא שהה שם באישון ליל דווקא בעת שהמתלון חזר לדירתו; ובמקרה היתה מונחת "חתיכת ברזל" בדיוק במקום בו הנאשם נצרך לטענתו "להדוף" את המתלון.

(1) שיקולי היגיון וסבירות:

44. כפי שצוין כבר בפתח הדברים, מסגרת האירוע מושא כתב האישום אינה שנויה במחלוקת, דהיינו: אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי הנאשם פגש במתלון מתחת לבנין מגוריו של המתלון, לאחר שהמתלון חזר לדירתו מעבודה לילית (בשעה 01:30 בקירוב), וכי הנאשם הוא זה שקרא למתלון. צירוף שלוש נסיבות אלה - של (א) מקום המפגש, של (ב) עיתוי המפגש ושל (ג) פניית הנאשם למתלון; והכל כאשר הנאשם אינו גר בסמיכות למתלון - מלמד כשלעצמו על כך שלא מדובר במפגש מקרי אלא במפגש מתוכנן על-ידי הנאשם.

45. בהקשר זה לא למותר לציין כי הנאשם שב והדגיש, החל בתשובתו לאישום וכלה בעדותו (ובעדות אביו), כי המפגש בינו לבין המתלון היה מפגש "אקראי"; וזאת כנראה מתוך ניסיון "להלביש" את האירוע מושא כתב האישום על דברים שאמר המתלון בשיחת הטלפון (לציטוט הרלוואנטי ר' בפסקה 31 דלעיל). ואולם, אין כל ממש בניסיון זה נוכח צירוף שלוש הנסיבות הנ"ל, שאליהן גם מצטרפות נסיבות מהותיות נוספות:

ראשית, הנאשם חזר וטען שפחד "פחד מוות" מהמתלון משום שהמתלון אמר לו שהוא מקורב למשפחת פשע. ואולם, טענה זו אינה מתיישבת עם התנהגותו של הנאשם, אף לפי גרסתו-הוא: הפחד המשתק בו לקה הנאשם לא מנע ממנו להגיש תלונה במשטרה נגד המתלון בגין שיחת הטלפון; לא מנע מהנאשם לקרוא למתלון גם כשהבחין בו באישון ליל; ואף לא מנע מהנאשם להכות את המתלון בראשו ובגופו, עם חפץ מברזל, באופן שגרם למתלון לחבלות ולפציעות חמורות.

ואם לא די בכל אלה, הפחד הנטען האמור גם לא גרם לנאשם להגיע למשטרה מיד לאחר האירוע ולבקש את הגנתה מפני אותה "משפחת פשע", אלא להיפך, גרם לנאשם להימלט לבית אביו (ולא לביתו-הוא) ולהגיע למשטרה רק שעות רבות לאחר מכן; כאשר כמעט למותר לציין שהימלטות או התחמקות מרשויות החוק מהווה אינדיקציה לתחושת-אשמה.

שנית, כל הסיפור שסיפר הנאשם על מנת להסביר כיצד הוא הגיע באישון ליל דווקא לבנין בו מתגורר המתלון הינו מופרך מעיקרו.

כזכור, הנאשם סיפר כי בשל פחדו מהמתלון הוא לא העז לצאת מפתח ביתו במשך כשבוע, אך הוסיף

וטען שעובר לאירוע הוא יצא להתאווורר ונסע בשעת לילה מאוחרת לאזור רעננה (כגרסתו במשטרה). משם נסע הנאשם, לגרסתו, לכיכר ויצמן בחולון, בשעות הקטנות של הלילה, אך בחר שלא להחנות את רכבו שם אלא לחפש חנייה דווקא ליד הבניין בו מתגורר המתלון.

שלישית, הנאשם מסר בהודעתו במשטרה כי הוא ראה את המתלון נכנס עם רכבו לחנייה שלו. בחקירתו הנגדית בבית המשפט טען הנאשם, כי רק הסיק שדובר בחנייה של המתלון משום שדובר בחנייה עם מחסום. ואולם, מעבר לכך שבעת החקירה במשטרה לא טען הנאשם כי מדובר בהיסק לוגי גרידא, הרי שאין מחלוקת שהנאשם ידע היטב שהמתלון מתפרנס מעבודה כמנעולן. לפיכך, מעצם העובדה שהמתלון נכנס לחניית בניין בוודאי אין להסיק כי הוא מתגורר באותו בניין, ועל כן הטיעון גם אינו מתיישב עם שורת ההיגיון. יתר על כן, מגרסת הנאשם הנ"ל אף עולה שהוא הכיר את רכבו של המתלון; וממילא נובע ממנה שהנאשם ידע פרטים רבים על המתלון. הנה כי כן, אף גרסת הנאשם עצמו מחזקת את גרסת המתלון.

(2) הממצאים הרפואיים:

46. הממצאים הרפואיים, שאין ולא יכולה להיות מחלוקת לגביהם, מלמדים על פער מהותי בין מצב הצדדים לאחר האירוע: מחד גיסא, על גופו של הנאשם לא נמצא כל ממצא רפואי; מאידך גיסא, על גופו של המתלון נמצאו פגיעות חמורות, הכוללות שלוש פציעות חמורות בגולגולת וכן חבלות ביד וברגל. ממצאים אלה, הן בפן השלילי והן בפן החיובי, משתלבים אפוא עם גרסת המתלון וממילא תומכים בה.

47. לא זו אף זו, הממצאים הרפואיים מלמדים על חוסר מהימנות גרסת הנאשם. לא זו בלבד שהטענה בדבר "הדיפה" באמצעות מתן שלוש מכות בראש, עם "חתיכת ברזל", היא תמוהה כשלעצמה, הרי תיאור הנאשם בעימות את הדרך בה הוא היכה במתלון, תוך הטיית ראשו לצד, היא אבסורדית ממש ואין כל אפשרות לקבלה (ר' בפסקה 28 דלעיל).

בנוסף, בבית המשפט לא הצליח הנאשם ליתן הסברים של ממש לפגיעות שנגרמו למתלון באירוע, והסתפק במתן תשובות מתחמקות וסותרות: מחד גיסא אמר הנאשם כי "**אם**" המתלון "**קיבל לראש**" אז "**מחילה**", אך מאידך גיסא אישר שצילומי המתלון בסמוך לאחר האירוע אמנם מתעדים חתכים בראשו.

כמו כן, כשעומת הנאשם עם העובדה שבמשטרה הוא הודה במתן מכות למתלון גם כשהלה היה על הרצפה, תגובת הנאשם היתה הרחקת עדותו למחוזות לא רלוואנטיים: "**אני נותן שירות ישר לכל הלקוחות שלי. יש דברים ויש דברים**" (ר' בפסקה 35 דלעיל).

(3) טענות ההגנה לסייג של "הגנה עצמית":

48. לכל אורך המשפט - החל מהתשובה לאישום וכלה בסיכומים - טענה ההגנה להתקיימות הסייג של "הגנה עצמית". ואולם, נוכח כל האמור עד כאן ברור, על פני הדברים, שהסייג אינו עומד לנאשם. יש להדגיש כי בהקשר זה אין המדובר אך באי-התקיימות התנאים הספציפיים הנדרשים להתגבשות הסייג של הגנה עצמית - כאמור בהוראות סעיף 34 וסעיף 34טז לחוק העונשין - אלא בכך שמדעיקרא לא מדובר כאן בסיטואציה של הגנה עצמית.

הנאשם הוא זה שהגיע למתלונן, באישון לילה, כשהוא מצויד במוט ברזל - בין שההצטיידות היתה מבעוד מועד ובין שהיתה בסמוך לאירוע - ותקף את המתלונן בכך שהיכה בו במוט זה, בעוצמה שגרמה למתלונן לחבלות ולפציעות חמורות.

לא מדובר אפוא בסיטואציה שהינה, ולו בקירוב, סיטואציה של הגנה עצמית; וממילא לטענה בדבר התקיימות הסייג של הגנה עצמית אין כל יסוד.

49. נוכח התמקדותה של ההגנה בשיחת הטלפון ובתכניה המאיימים, שבגינם כאמור אף הוגש כתב אישום נגד המתלונן, לא למותר לציין כי גם אם הנאשם דימה בליבו את תקיפת המתלונן כמעין "מכה מקדימה", או "פעולת מנע" מפני סכנה עתידית, הרי שלא מדובר, בשום אופן, ב"הגנה עצמית" כמשמעותה בדיני העונשין. על הנאשם היה להמתין לטיפול המשטרה בתלונתו, ומכל מקום הוא לא היה רשאי לעשות דין לעצמו ולעשות שפטים במתלונן.

ו. סוף דבר:

50. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מרשיע את הנאשם בעבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום, דהיינו: עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, ועבירה של פציעה כשהעבריין מזוין, לפי הוראות סעיף 335(א)(1) יחד עם סעיף 334 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ז' טבת תשע"ח, 25 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי הכרעת דין זו כוללת ציטוטים מתוך ההודעות ומוצגים נוספים, שהוגשו במהלך המשפט, וכן מתוך פרוטוקולי הדיונים. כל ההדגשות המופיעות בציטוטים אלה **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.